

érdemes-e a templomi belépésre, mert az ilyen emberek „beragyogják a szobát”, amikor templomi ajánlási interjúra jönnek.

A Kirtland templom felszentelési imájában Joseph Smith próféta arra kérte az Urat, „hogyminden ember, aki átlépi az Úr házának küszöbét, érezhesse hatalmat, ...hogymifelnőhessenek tebenned, és befogadhasák a Szentlélek teljességét, ...és felkészülhessenek minden szükséges dolog elnyerésére”¹⁴.

Azért imádkozom, hogy a templomlátogatás sokkal több legyen számunkra egy egyszeri eseménynél. Készülünk fel cseppről cseppre, hogy érdemesen részesüljünk a szabadító szertartásokban, és teljes szívünkkel tartsuk be a velük járó szövetségeket. Ha így teszünk, tudom, hogy érdemesek leszünk arra, hogy elnyerjük a Szentlélek teljességének ígért áldásait, valamint az Úr hatalmát az otthonunkban és személyes életünkben is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Személyes üzenet Aydia Kaylie Melótl Linda K. Burtonnek, 2014. aug. 31.
2. Russell M. Nelson: Készüljétek fel a templom áldásaira! *Liahóna*, 2010. okt. 41.
3. Alma 49:8; kiemelés hozzáadva; lásd még a 6–7. verset.
4. Tan és a szövetségek 52:14.
5. Máté 25:1–2, 4–11.
6. Marvin J. Ashton, “A Time of Urgency,” *Ensign*, May 1974, 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 256.
8. Richard G. Scott: Templomi áldásokban részesülni. *Liahóna*, 1999. júl. 29.
9. Bible Dictionary, “Temple.”
10. Tan és a szövetségek 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson: Nagyobb elvárások. (Az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás műholdas közvetítése, 2014. aug. 5.); lds. org/broadcasts; lásd még Lukács 12:48; Tan és a szövetségek 82:3.
12. Russell M. Nelson: A templomi áldásokra való személyes felkészülés. *Liahóna*, 2001. júl. 38.
13. Tan és a szövetségek 33:17.
14. Tan és a szövetségek 109:13, 15.

Jean A. Stevens

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Isten szövetséges leányai

Amikor Isten leányai a templomra és szent szövetségeikre összpontosítanak, Isten személyes és hatásos módokon képes számukra áldásokat küldeni.

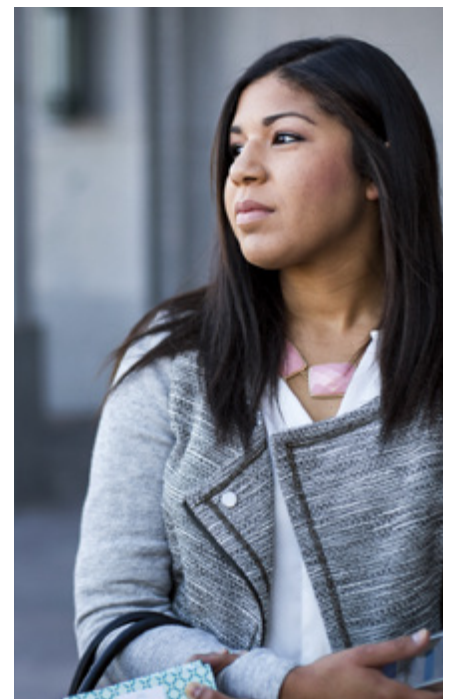
Drága nőtestvéreim, nagy szeretettel köszöntelek titeket! Akárhhol is vagytok jelenleg a világon, remélem, érzitek az Úr irántatok tanúsított személyes szeretetét, és a Lélek tanúságtételét, melyet a szívetekbe ültetett a kórus iménti csodálatos üzenete által. Én is az övékhez adom a bizonyosságomat: Tudom, hogy jó Megváltóm él, és hogy Ő mindannyiunkat szeret.

Ma este Isten szövetséges leányai-ként gyűltünk össze. A korunk, a körülményeink és a személyiségünk nem választhat el egymástól, mert mindegyiknekfelett Őhozzá tartozunk. Szövetséget kötöttünk, hogy mindig emlékezni fogunk az Ő Fiára.

Ennek a személyes szövetségnek az ereje mély nyomot hagyott a szívemen három héttel ezelőtt, egy keresztlőn. Ott ült velem szemben nyolc gyönyörű gyermek, akik áhítattal vegyes izgalommal várokoztak – végre elérkezett az ő különleges napjuk. Ám ahogy vidám arcukat néztem, nem csupán egy csoportnyi gyermeket láttam. Úgy láttam őket, ahogy szerintem az Úr tenné: egyénekként. Emmát láttam, Sophiát, Iant, Logant, Adent, Williamet, Sophie-t és Micah-t. Minden

keresztelési szövetség egyesével kötetik meg. Mindannyian fehérbe voltak öltözve. Készen álltak és hajlandóak voltak a teljes nyolc éves szívükkel arra, hogy megkössék első szövetségüket Istennel.

Gondoljatok vissza és képzeljétek magatok elé a saját keresztlőtök napját. Akár sok, akár csupán kevés részletre emlékeztek, próbáljátok meg átérezni most annak a szövetségnek a jelentőségét, melyet egyénileg

megkötöttetek. Miután a saját neve-
teken szólítottak, a víz alá merítettek
benneteket, hogy Isten leányaiként
bukkanjatok fel onnan: Isten szövetsé-
ges leányai egyikeként, aki készen áll
arra, hogy Isten Fia nevében szólítsák, és
aki ígéretet tett arra, hogy követi Őt és
betartja a parancsolatait.

Az Istennel kötött szövetségeink
segítenek, hogy tudjuk, kik vagyunk
valójában. Személyes módon kötnek
bennünket Őhozzá, ami által megé-
rezzük, milyen értékesek vagyunk a
szemében, és hol a helyünk a király-
ságában. Oly módon ismer és szeret
bennünket személyesen, hogy azt fel
sem foghatjuk a maga teljességében.
Gondoljatok csak bele: mindannyian
ilyen helyet töltünk be a szívében. Arra
vágjuk, hogy azt az ösvényt kövessük,
amely hazavezet bennünket Őhozzá.

A keresztelés szövetsége elenged-
hetetlen és jelentős, ugyanakkor csak
a kezdet: az a kapu, melyen áthaladva
rálépünk az örök élethez vezető
ösvényre. Az előttünk álló utazásunk
során templomi szövetségeket kell
kötnünk, és papsági szertartások-
ban kell részesülnünk. Ahogyan arra
David A. Bednar elder emlékeztetett:
„Miközben a keresztelővízben állunk,
a templomra tekintünk.”¹

Nem csupán a szövetségek megkö-
tése, hanem e szövetségek hithű meg-
tartása az, ami felkészít minket az örök
élet elnyerésére. Ez a reményünk, a
célunk és az örömünk.

A saját szememmel láttam, milyen
ereje van a szövetségeknek, mikor
igazlelkű szüleimet figyeltem, akik
szerették az evangéliumot és aszerint
is éltek. Kiváltságomban állt, hogy
drága édesanyám személyében tisztán
láthassam Isten egy szövetséges
leányának mindennapi döntéseit. Már
kislánként is a választásai a prioritá-
sait tükrözték, és Jézus Krisztus igaz
tanítványaként határozták meg őt.
Láttam, milyen béke, erő és védelem
származik az életében abból, hogy az
életútja során megkötötte és betartotta
ezeket a szent szövetségeket. Az élete
ezen a földön a Szabadító iránti szere-
tetét tükrözte, és azon vágyát, hogy Őt
kövesse. Oly nagyon szeretném az ő
példáját követni!

A szüleim közös élete különös mó-
don indult. 1936-ot írtunk. Komolyan
randevúztak és a házasságot tervez-
gették, mikor egy napon az édesapám
levelet kapott, melyben felkérték,
hogy szolgáljon teljes idejű missziót
Dél-Afrikában. A levélben az állt, hogy
amennyiben érdemes és hajlandó

szolgálni, vegye fel a kapcsolatot a
püspökével. Máris látjátok, hogy a
misszióra való elhívás mennyire más-
képp történt akkoriban! Apa megmu-
tatta a levelet kedvesének, Helennek,
és kérdés nélkül úgy döntöttek, hogy
szolgálni fog.

Az édesapám indulása előtti két
hétben anya mindennap a Salt Lake
City belvárosához közeli Memory
Grove parkban találkozott vele, és
együtt ebédeltek. Az egyik ilyen pik-
nik során édesanyám, miután böjtölt
és imádkozott, azt mondta drága
Claronének, hogy ha ő még min-
dig úgy szeretné, akkor hozzámegy,
mielőtt apa útnak indul. Az egyház
korai napjaiban a férfiakat néha úgy
hívták el a misszionáriusi szolgálatra,
hogy hátra kellett hagyniuk feleségü-
ket és a családjukat. Így történt ez az
édesanyámmal és az édesapámmal is.
Apa papsági vezetőinek jóváhagyásával
úgy döntöttek, összeházasodnak,
mielőtt elindul a misszióba.

A Salt Lake templomban anyukám
részesült a felruházásában, aztán
David O. McKay elnök összeadta őket
az időre és az egész örökkévalóságra.
Szerény kezdet volt az övék. Nem ké-
szültek fényképek, nem volt gyönyörű
menyasszonyi ruha, sem virágok és

Fülöp-szigetek, Las Piñas

fogadás, hogy megünnepeljük az eseményt. Teljes egészében a templomra és a szövetségekre összpontosítottak. Számukra a szövetség jelentett mindent. Csupán hat nappal a házasságkötésük és egy könnyes búcsú után az apukám elindult Dél-Afrikába.

Ám a házasságuk nem csupán az egymás iránti mély szeretetükről szólt. Szerették az Urat is, és arra vágytak, hogy szolgálják Őt. A szent templomi szövetségek, melyeket kötöttek, erőt és hatalmat nyújtottak nekik ahhoz, hogy kibírják a két év különletet. Örökkévaló látásmódjuk volt az élet céljáról és az áldásokról, melyekben azok részesülnek, akik hűek a szövetségeikhez. Mindezen áldások felülmúlták rövid időre szóló áldozatukat és elszakadásukat.

Noha biztosan nem volt könnyű így kezdeni a házaseletet, ideális módnak bizonyult ahhoz, hogy lefektessék az örökkévaló családhoz szükséges alapot. Miután mi, gyerekek, megszülettünk, tudtuk, mi a legfontosabb a szüleink számára: az Úr iránti szeretetük, és rendíthetetlen elkötelezettségük az iránt, hogy betartsák a megkötött szövetségeiket. Bár a szüleim már elhunytak, az ő igazlelkű mintájuk még mindig megáldja a családunkat.

Életük példáját jól tükrözik Linda K. Burton nőtestvér szavai: „A legjobb módja annak, hogy megerősítsünk egy otthont – akár jelenlegit, akár leendő –, ha betartjuk a szövetségeket”².

Ám nehézségeik és megpróbáltatásuk időszaka még nem ért ezzel

véget. Három évvel azután, hogy apa visszatért a missziójából, kitört a második világháború, és másokhoz hasonlóan őt is besorozták. További négy évig volt távol otthonról, amíg a haditengerészet csatahajóin szolgált a Csendes-óceánon.

A szüleimnek nagyon nehéz volt ismét elválni. Ám édesanyám számára azok a magányos, aggodalommal teli és bizonytalan napok egyúttal a Lélek sugalmazásainak ideje is volt, melyek örök ígéretekről, vigaszról és békéről szóltak a vihar közepette.

A kihívásai ellenére édesanyám boldogsággal, örömmel, szeretettel és szolgálattal teli, értékes életet élt. A Szabadító iránti szeretete megnyilvánult élete cselekedeteiben. Bámulatra méltó kapcsolata volt a mennnyel, valamint adománya és képessége ahhoz, hogy mindenkit szeressen és megáldjon maga körül. Az Istenbe vetett hitét és az Ő ígéreteiben való reményét jól tükrözik Thomas S. Monson elnök szavai a templomról, mikor azt mondta: „...ahhoz, hogy elnyerjük ezeket az áldásokat egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne.”³

Anya élete minden időszakában megerősítést és áldást merített az Úr iránti szeretetéből és a szövetségekből, melyeket hithűen megkötött és betartott.

Nem kétséges, hogy a ti történetek részleteiben különbözik majd az övétől. De néhány alapelv az életéből

mindannyiunkra vonatkozik. Amikor Isten leányai a templomra és szent szövetségeikre összpontosítanak, Isten személyes és hatásos módokon képes számukra áldásokat küldeni. Csakúgy, mint édesanyám számomra mutatott példája, a ti azon döntésetek, hogy hisztek a szövetségekben és betartjátok őket, a hit gazdag örökségét hagyja majd az utáatok jövőknek. Nos, drága nőtestvéreim, hogyan juthatunk hozzá a templomi szövetségek erejéhez és áldásaihoz? Mit tehetünk már most azért, hogy felkészüljünk azokra az áldásokra?

Utazásaim során megismertem sokféle korú és körülményű nőtestvért, akiknek az élete választ ad ezekre a kérdésekre.

Maryvel nem sokkal a nyolcadik születésnapja után találkoztam. Mint sokan mások, lelkesen végzi a családtörténeti munkát, és már több mint 1000 nevet nyújtott be a templomba. Mary már most felkészíti magát azokra az áldásokra, melyek a templomba való belépéséből fakadnak, amikor majd betölti a tizenkettőt.

Brianna 13 éves, és imád családtörténeti és templomi munkát végezni. Elfogadta Neil L. Andersen elder templomi kihívását.⁴ Több száz nevet készített elő a templomi munkához, és a családjával és barátaival együtt végzik el a keresztteljedéseket. Ebben a szent munkában Brianna szíve nemcsak a földi atyáihoz, hanem Mennyei Atyjához is odafordul.

Bár Anfissa elfoglalt fiatal felnőtt, aki dolgozik és egyetemre jár, azért időt szakít minden héten arra, hogy elmenjen a templomba. Kinyilatkoztatásra törekszik, és békére talál, míg az Úr házában szolgál.

Kátya, egy kedves nőtestvér Ukrajnában, mélységesen szereti a templomot. Mielőtt megépült volna a Kijev templom, ő és mások

a gyülekezetéből 36 órát áldoztak arra, hogy évente egyszer eljussanak busszal a németországi templomba. Ezek az elkötelezett szentek imádkoztak, szentírásokat tanulmányoztak, himnuszokat énekeltek és az evangéliumról beszélgettek az út során. Kátya ezt mesélte nekem: „Mikor végre odaértünk a templomba, fel voltunk készülve, hogy befogadjuk, amit az Úr tartogatott számunkra.”

Ha szeretnénk részesülni minden áldásban, melyet Isten oly nagylelkűen felajánl, akkor a földi utunk a templomhoz kell hogy vezessen. A templomok Isten szeretetét fejezik ki. Ő mindannyiunkat hív, hogy jöjjünk és tanuljunk Róla, érezzük a szeretetét, és részesüljünk a papsági szertartásokban, melyek szükségesek ahhoz, hogy örökre Vele éljünk. Minden szövetség egyesével köttetik meg. Minden nagy szívbeli változás számít az Úrnak. És a tiétek is mindennél jobban számít majd, mert amikor az Ő szent házába megyünk, akkor megadhat nekünk, hogy az Ő hatalmával legyünk felfegyverezve, az Ő neve legyen rajtunk, dicsősége körülvegyn bennünket, és rá legyünk bízva az angyalaira.⁵

Szilárd bizonyágomat teszem nektek arról, hogy szerető Mennyei Atyánk él. Az Ő szeretett Fián, Jézus Krisztuson keresztül a templom minden reménye, minden ígérete és minden áldása beteljesül. Azért imádkozom, hogy legyen hitünk bízni Őbenne és a szövetségeiben, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Tisztességgel viselj nevet és tisztet! *Liahóna*, 2009. máj. 98.
2. Linda K. Burton: Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához! *Liahóna*, 2014. máj. 123.
3. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.
4. Lásd templechallenge.lds.org.
5. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.

Neill F. Marriott

második tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Világosságok megosztása

Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

Ma este két fontos felelősségünkéről szeretnék beszélni: az első, hogy folyamatosan gyarapítsuk az evangéliumi világosságot és igazságot az életünkben, a második pedig, hogy osszuk meg ezt a világosságot és igazságot másokkal.

Tudjátok, milyen fontosak vagytok? Mindannyiótok – itt és most – értékes és elengedhetetlen Mennyei Atyánk szabadítástervében. Van munkánk, amelyet el kell végeznünk. Ismerjük a visszaállított evangélium igazságát. Készen állunk-e megvédeni ezt az igazságot? E szerint az igazság szerint kell élnünk, és meg kell osztanunk azt. Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és

fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

A 2014. szeptemberi magazinban M. Russell Ballard elder ezt írja: „Nagyobb szükségünk van a nők jellegzetes, befolyásos hangjára és hitére! El kell sajátítaniuk a tant, és meg kell érteniük, miben hiszünk, hogy bizonyosságukat tudják tenni az igazságról minden dologtól illetően.”¹

Nőtestvérek, ti erősítitek a Jézus Krisztusba vetett hitemet. Láttam a példátokat, hallottam a bizonyágókat, és éreztem a hiteteket Brazíliától Botswanáig! Befolyásotok köre elkísér titeket, bárhová menjete is. Érzik ezt a körülöttetek lévők – a családotoktól

